

גיליון מס' 203

פרשת וישב

מאמר השבוע
הנהגות מרן
שאלות ותשובות
מעבר לסגולה
לאשת החיל
פנינים מהפרשה
סיפור לשבת

מאמר השבוע
מאת ראש המוסדות הרה"ג יגאל כהן שליט"א

נְקֻדּוֹת טוֹבוֹת

פְּגַשְׁתִּי אֲנָשִׁים רַבִּים הַסּוֹבְלִים מֵחֲרָדוֹת אוֹ מִדְּכָאוֹן וְכַדּוֹמֶה. כְּשֶׁשָּׁאַלְתִּי אוֹתָם מָה הֵם חוֹשְׁבִים עַל בְּנֵי אָדָם בְּאֹפֶן כְּלָלִי, תְּשׁוּבָתָם הָיְתָה: "כֻּלָּם קַנָּאִים! אֲנָשִׁים לֹא יוֹדְעִים לְפָרְגֵן לַשֵּׁנִי, וַאֲפִלּוּ יֵשׁ כָּאֵלּוּ שֶׁרוֹצִים לְהָרַע לַזּוּלַת".

דֶּרֶךְ חֲשִׁיבָה כָּזֹאת מַתְאִימָה מְאֹד לִבְנֵי אָדָם שֶׁבּוֹחֲרִים לִרְאוֹת אֶת הַדְּבָרִים הַשְּׁלִילִיִּים שֶׁיֵּשׁ בִּבְנֵי אָדָם, וְכָךְ הֵם רוֹאִים וּמְפָרְשִׁים אֶת הָעוֹלָם וְאֶת כָּל הַדְּבָרִים שֶׁעוֹבְרִים עֲלֵיהֶם בַּחַיִּים כִּדְבָרִים רָעִים.

קַל מְאֹד לְהָבִין מַדּוּעַ הֵם מַרְגִּישִׁים רַע כָּל כָּךְ - אַחֲרֵי שֶׁיּוֹם אַחֲרֵי יוֹם, בְּמֶשֶׁךְ שָׁנִים, הֵם מְסַכְּמִים אֶת הַיּוֹם שֶׁלָּהֶם בְּמִלָּה אַחַת: "גָּרוּעַ" - הֲרֵי כְּבָר עַל הַבֹּקֶר הָיָה פָּקָק בַּכְּבִישׁ, בָּעֲבוֹדָה לֹא פִּרְגְּנוּ לִי, בַּבַּיִת אִשְׁתִּי הָיְתָה עֲסוּקָה עִם הַיְלָדִים, הָאֹכֶל... הָיָה יָכוֹל לִהְיוֹת טוֹב יוֹתֵר - הַכֹּל לֹא נִרְאֶה לָהֶם טוֹב בָּעֵינַיִם...

חֲבָל מְאֹד שֶׁדְּבָרִים טוֹבִים אֲחֵרִים, כְּמוֹ הַבְּרִיאוּת שֶׁחָנַן אוֹתָם הָאֱלוֹקִים, הֵם דְּבָרִים שׁוֹלַיִים עֲבוּרָם, וְהַמִּשְׁפָּחָה שֶׁיֵּשׁ לָהֶם אֵינָהּ מְסַפֶּקֶת אוֹתָם, וַאֲפִלּוּ הָאֹכֶל שֶׁהָיָה לָהֶם עַל שֻׁלְחָנָם, עֲבוּרָם זֶה מוּבָן מֵאֵלָיו. חֲבָל מְאֹד שֶׁאֵין לָהֶם בָּזֶה מְעַט עִידּוּד כְּדֵי לְשַׁנּוֹת לָהֶם אֶת הַרְגָּשָׁתָם לְטוֹבָה יוֹתֵר.

מִי שֶׁרוֹצֶה לְשַׁנּוֹת אֶת הַהַרְגָּשָׁה הָרָעָה הַמְלַוָּה אוֹתוֹ, הָעֲבוֹדָה הַחֲשׁוּבָה בְּיוֹתֵר עֲבוּרוֹ הִיא תִּרְגּוּל שֶׁל הַמּוֹחַ - לְחַפֵּשׂ אֶת הַנְּקֻדּוֹת הַטּוֹבוֹת בַּחַיִּים שֶׁלּוֹ, וְיֵשׁ נְקֻדּוֹת רַבּוֹת כָּאֵלֶּה, וּלְנַסּוֹת לְהִתְעַלֵּם מֵהַנְּקֻדּוֹת הָרָעוֹת, וְיֵשׁ רַק מְעַטּוֹת שֶׁכָּאֵלֶּה. כְּלוֹמַר, לְנַסּוֹת לְחַפֵּשׂ אֶת הָרְגָעִים הַטּוֹבִים שֶׁיֵּשׁ לָנוּ בְּמֶהֱלַךְ הַיּוֹם, וּלְהִתְמַקֵּד בָּהֶם, וַאֲפִלּוּ לְנַתֵּחַ אוֹתָם יַחַד עִם חָבֵר אוֹ בֶּן/בַּת הַזּוּג. כְּמָה בְּנֵי מַזָּל אֲנַחְנוּ שֶׁאָנוּ בְּרִיאִים בְּגוּף וּבְנֶפֶשׁ וְכוּ'. וְכָךְ בְּמֶשֶׁךְ הַזְּמַן, כְּכָל שֶׁנְּזַכֵּר דְּבָרִים טוֹבִים שֶׁעָשָׂה אִתָּנוּ הַבּוֹרֵא יִתְבָּרַךְ, הַמּוֹחַ שֶׁלָּנוּ יִתְרַגֵּל לִזְכֹּר אֶת נְקֻדּוֹת הָאוֹר בַּחַיִּים שֶׁלָּנוּ.

כַּמָּה אֲנָשִׁים מַקְסִימִים וְטוֹבִים פָּגַשְׁנוּ בְּמֶהֱלַךְ הַחַיִּים שֶׁלָּנוּ? - אִי אֶפְשָׁר לִסְפֹּר אוֹתָם, כַּמָּה פְּעָמִים יְהוּדִים יְקָרִים עָזְרוּ לָנוּ כְּשֶׁלֹּא צִפִּינוּ לְכָךְ? כָּל כָּךְ הַרְבֵּה בַּעֲלֵי חֶסֶד פָּגַשְׁתִּי בְּמֶשֶׁךְ יְמֵי חַיַּי, יְהוּדִים שֶׁתָּרְמוּ גַּם מִמָּה שֶׁאֵין לָהֶם עֲבוּר מִשְׁפָּחָה בְּמִצּוּקָה, לֹא רַק בְּכֶסֶף אֶלָּא גַּם בְּגוּפָם - עֲבְדוּ שָׁעוֹת עֲבוּר אָדָם שֶׁאֵינָם מַכִּירִים. אֵיזוֹ זְכוּת יֵשׁ לָנוּ שֶׁזָּכִינוּ לְהָכִיר יְהוּדִים כְּאֵלֶּה, אֵיזֶה כֵּיף לְחִיּוֹת בִּידִיעָה שֶׁאֲנַחְנוּ חֵלֶק מֵאֻמָּה כָּל כָּךְ טוֹבָה. תָּמִיד אִם נִצְטָרֵךְ מַשֶּׁהוּ - כָּל עַם יִשְׂרָאֵל יֵחָלֵץ לְעָזְרָתֵנוּ.

בְּכָל רֶגַע עוֹמְדוֹת בְּפָנֵינוּ שְׁתֵּי אֶפְשָׁרוּיוֹת: אוֹ שֶׁנִּתְמַקֵּד בַּטּוֹב שֶׁיֵּשׁ בַּאֲנָשִׁים בָּעוֹלָם - וְאָז יִהְיֶה לָנוּ כֵּיף גָּדוֹל לְפַגֵּשׁ אוֹתָם אֲנָשִׁים טוֹבִים, אוֹ שֶׁנִּתְמַקֵּד בְּאוֹתָם שֶׁמִּתְנַהֲגִים בְּצוּרָה לֹא יָפָה וּפָגְעוּ בָּנוּ אוֹ בַּאֲחֵרִים - וְאָז רַק נִסְבֹּל, שֶׁהֲרֵי בְּכָל פַּעַם שֶׁנִּצְא מִבֵּיתֵנוּ נָרְגִּישׁ שֶׁאֲנַחְנוּ הוֹלְכִים לְפַגֵּשׁ אֲנָשִׁים רָעִים חְלִילָה, הַהַרְגָּשָׁה הַכְּלָלִית שֶׁלָּנוּ תִּהְיֶה רָעָה וְלֹא נְעִימָה.

הָאֱמֶת הִיא, שֶׁבּוֹרֵא עוֹלָם עוֹמֵד מֵעָלֵינוּ וְצוֹעֵק: "יִשְׂרָאֵל אֲשֶׁר בְּךָ אֶתְפָּאָר" (יְשַׁעְיָה מט, ג) - הַבָּנִים שֶׁלִּי הֵם הַטּוֹבִים בְּיוֹתֵר שֶׁיֵּשׁ, הַבָּנִים שֶׁלִּי רוֹצִים לַעֲשׂוֹת רַק טוֹב. נָכוֹן שֶׁלִּפְעָמִים הֵם טוֹעִים, אֲבָל הַנְּשָׁמָה הַטְּהוֹרָה שֶׁנָּתַתִּי בָּהֶם רוֹצָה לַעֲשׂוֹת רַק טוֹב לַשֵּׁנִי. בָּהֶם אֲנִי מִתְפָּאֵר.

אַחִים יְקָרִים!

כֻּלָּכֶם אַחִים אֲהוּבִים לְפָנַי ה' יִתְבָּרַךְ, אַל תַּבִּיטוּ בַּדְּבָרִים הַלֹּא טוֹבִים שֶׁיֵּשׁ בַּאֲחֵר, תְּחַפְּשׂוּ אֶת הַטּוֹב שֶׁיֵּשׁ בּוֹ, וּבְנַדְאִי תִּמְצְאוּ בְּכָל אֶחָד הַרְבֵּה דְּבָרִים טוֹבִים - חֶסֶד, אַהֲבַת ה', אַהֲבַת הַבְּרִיּוֹת.

לְחַפֵּשׂ בְּכָל יְהוּדִי אֶת הַטּוֹב שֶׁיֵּשׁ בּוֹ.

יַהֲלוֹמִים אֲבוּדִים

לְפָנַי תְּקוּפָה נֶסְעָתִי עִם עוֹד שִׁשִּׁים וּשְׁלוֹשָׁה חֲבֵרִים לַצִּיּוּנִים הַקְּדוֹשִׁים שֶׁל הַ'בַּעַל שֵׁם טוֹב' וְר' נַחְמָן מִבְּרֶסְלֶב שֶׁבְּאוּקְרָאִינָה כְּדֵי לְהִתְחַזֵּק בֶּאֱמוּנָה וּבְשִׂמְחָה. כְּבָר בַּפַּעַם הָרִאשׁוֹנָה שֶׁפָּגַשְׁתִּי אֶת הַחֲבֵרִים הָיִיתִי הָמוּם, מָצָאתִי מִסְבִיבִי יְהוּדִים שֶׁנִּרְאִים שׁוֹנִים מִמֶּנִּי לְגַמְרֵי - אֲנִי לָבוּשׁ שָׁחֹר לָבָן עִם זָקָן אָרֹךְ, וְהֵם עִם 'צִיצִיּוֹת' עַל הַיְדָיִם וְעַגִּילִים בְּכָל מָקוֹם - לֹא הֶאֱמַנְתִּי שֶׁאֶפְשָׁר לְהַגִּיעַ אֲלֵיהֶם, הֲרֵי אֲנַחְנוּ כָּל כָּךְ שׁוֹנִים.

בְּמֶהֱלַךְ הַנְּסִיעָה הִשְׁתַּדַּלְתִּי לְפַגֵּשׁ כָּל אֶחָד מֵהֶם בְּאֹפֶן אִישִׁי, לְנַסּוֹת לַעֲזֹר לְכָל אֶחָד בְּמָה שֶׁאֲנִי יָכוֹל. בְּמֶהֱלַךְ הַשִּׂיחוֹת שֶׁלִּי אִתָּם נִסִּיתִי כָּל הַזְּמַן לְחַפֵּשׂ אֶת הַיַּהֲלוֹם שֶׁבְּכָל אֶחָד וְאֶחָד מֵהֶם.

וְהָאֱמֶת, שֶׁמָּצָאתִי יְהוּדִים יְקָרִים יוֹתֵר מִכָּל יַהֲלוֹם שֶׁבָּעוֹלָם...

מָצָאתִי לְעַצְמִי חֲבֵרִים כָּל כָּךְ טוֹבִים וּמְיֻחָדִים, שֶׁאַף לְאַחַר שֶׁחָזַרְנוּ מֵהַנְּסִיעָה בְּיוֹם רִאשׁוֹן בַּבֹּקֶר, הִרְגַּשְׁתִּי שֶׁאֲנִי מִתְגַּעְגֵּעַ לְכָל אֶחָד וְאֶחָד מֵהֶם. בְּאוֹתוֹ יוֹם מָסַרְתִּי שִׁעוּר בְּהֶרְצֶלְיָה, וְכַמָּה מֵהֶם הִגִּיעוּ לְשָׁם - חִבַּקְתִּי אוֹתָם.

לְאַחַר מַעֲשֶׂה שָׁאַלְתִּי אֶת עַצְמִי מָה הַדָּבָר שֶׁגָּרַם לִי לְהִרְגִּישׁ בְּמִחְצָתָם הִרְגָּשָׁה כָּל כָּךְ טוֹבָה וּמְיֻחֶדֶת, וּמָצָאתִי שֶׁזֶּה בָּא לִי כִּיּוּן שֶׁחִפַּשְׂתִּי אֶצְלָם אֶת הַנְּקֻדּוֹת הַטּוֹבוֹת. בָּרֶגַע שֶׁמָּצָאתִי אֶת הַיַּהֲלוֹם שֶׁבְּתוֹךְ כָּל אֶחָד וְאֶחָד - הִרְגַּשְׁתִּי אַהֲבָה אֲלֵיהֶם.

אַחִים יְקָרִים!

אִם נְשַׁתַּדֵּל לְחַפֵּשׂ מִסְּבִיבֵנוּ אֶת הַ'יַּהֲלוֹמִים' שֶׁבְּתוֹךְ כָּל יְהוּדִי וִיהוּדִי, אֵין בְּלִבֵּי סָפֵק שֶׁכָּל אֶחָד וְאֶחָד מֵאִתָּנוּ יִמְצָא חֲבֵרִים רַבִּים טוֹבִים וִיקָרִים, נְעִימִים וּמְיֻחָדִים. בָּרֶגַע שֶׁנִּתְרַכֵּז בַּנְּקֻדּוֹת הַטּוֹבוֹת וְהַיְּפוֹת שֶׁיֵּשׁ בָּבֶן אוֹ בַּבַּת הַזּוּג שֶׁלָּנוּ, בָּרֶגַע שֶׁנַּתְחִיל לְחַפֵּשׂ אֶת הַמַּעֲלוֹת הַטּוֹבוֹת הַקַּיָּמוֹת בַּיְּלָדִים שֶׁלָּנוּ, נִמְצָא 'אַלְפֵי יַהֲלוֹמִים נוֹצְצִים'.

רַק נָסִיר אֶת מְעַט הָאָבָק - נְגַלֶּה יַהֲלוֹם נוֹצֵץ וּמַאִיר...

מתוך ספרו של הרב יגאל כהן

ניתן לתרום להפצת העלון ולהקדיש לעילוי נשמת\ לברכה\רפואה \הצלחה בטל:03-8000770
פרטי ח-ן לתרומות: בנק מרכנתיל 17 , סניף 732 חשבון 73443 ע"ש יביע אומר

חג חנוכה שמח לכל בית ישראל

זמני כניסה ויציאת השבת
הזמנים לפי לוח "אור החיים"

	י-ם	ת"א	חיפה	ב"ש
כניסה:	16:24	16:20	16:20	16:24
יציאה:	17:16	17:12	17:11	17:16
רבנ"ת:	17:47	17:43	17:42	17:47

בירושלים: לנוהגים 40 דקות 16:04

שאלות ותשובות
מאת מורנו הרה"ג יצחק יוסף שליט"א

שאלה: אמרו לי שמברכים על וופלים בתוך סעודה כיון שהם עשויים מבלילה רכה (כמו קרפ צרפתי, בלינצ'ס וכד') ולא שייך בהם קביעות סעודה כלל, האם זה נכון?

תשובה: ישנם מהאחרונים שסוברים לברך על הוופלים בתוך הסעודה בורא מיני מזונות כיון שיש בהם את שלושת התנאים שהם: נכסס, מתוק, וממולא, וכן על הבקלוואה שיש בה את השלושה תנאים אבל ברשב"א מובא שכל דבר שאם קובעים עליו סעודה ברכתו המוציא אין מברכים עליו בתוך הסעודה, ולכן לכתחילה עדיף להמנע מלאכול וופלה או בקלוואה בתוך הסעודה אלא ימתין עד לאחר ברכת המזון, ומכל מקום מי שמברך עליהם בתוך הסעודה יש לו על מה שיסמוך.

שאלה: מה מברכים על פרכיות או פיצפוצי אורז?

תשובה: על פרכיות מברך בורא פרי האדמה כיון שהאורז אינו מבושל אלא רק קלוי בתנור, ובפצפוצי אורז ישנם ב' סוגים : א. פצפוצי אורז שעוברים תהליך בישול במים שברכתם במ"מ. ב. פצפוצי אורז שעוברים תהליך אידוי ולא בישול שברכתם בפה"א. וכשמסופק איזה סוג מונח לפניו, יברך בפה"א.

שאלה: מה הברכה האחרונה על סופגניות? (שמעתי שבסופרים אופים אותם)

תשובה: על סופגניות שמטגנים בשמן עמוק מברכים מזונות ועל המחיה ואפילו אם אכל יותר מכדי שיעור קביעות סעודה משום שיש דעות בראשונים שאינו נחשב כפת ולכן תמיד יהיה ברכתו על המחיה, ומ"מ כדאי להחמיר ולא לאכול יותר 216 גרם כדי לא להיכנס לספק ברכת המזון כמו שפסק מרן בסי' קס"ח. ואם הסופגניות נאפו בתנור ללא שמן אם הם מתוקות אזי ברכתם מזונות ואם אוכל יותר ממאתיים ושש עשרה גרם מברך המוציא וברכת המזון.

הנהגות מרן
רבנו הרב עובדיה יוסף זצוק"ל

כף אל כף

נקודה נוספת לגודל אהבתו לתורתנו הקדושה, ניתן לעמוד על כך, כי לא פעם מוחה הרב כף אל כף תוך כדי לימוד, ופוצח בשירה לאל נורא עלילה, מרוב שמחת התורה שאופפת אותו, ובפרט עת אשר עולה בידו לחדש דבר בהלכה או כשמוצא מקור וסמך לדבריו ברבותינו הראשונים והאחרונים. הוא שאמר דוד המלך עליו השלום: "שש אנוכי על אמרתך" - על אימרה אחת של תורה שאני מבין - "כמוצא שלל רב", השמחה פורצת ומתעצמת בכל כולו, כאדם המוצא הון עתק. ע"כ. ובמכתב לבנו הגאון רבי יצחק יוסף שליט"א לפני למעלה מ-40 שנה כששהה בכתלי הישיבה, כתב בין הדברים: "אבקשך ביותר שלא תשבית שמחתך בתורה, שבשעה שתראה פירי פירות ממה שעשית, תשמח ותגיל. ("**מלך ביופיו**")

מעבר לסגולה
מאת הרב אליהו עוזי שליט"א

כחות הקדושה מול כחות הטומאה

כיצד נזכה לשפע וברכה

בפרשתנו מסופר על ירידתו של יוסף למצרים לאחר שנמכר לעבד על ידי אחיו, והתורה מציינת שיוסף נמכר מספר פעמים עד שהגיע לביתו של פוטיפר, אחד מבכירי השרים בממלכה המצרית. תוך זמן קצר נחל יוסף הצלחה ושגשוג, עד כדי כך שפוטיפר הפקיד בידו את כל ביתו ורכושו, שינהל אותם כחכמתו. בשלב מסוים, שם לב האדון (פוטיפר) שיוסף העבד החדש מצליח בכל מעשיו, ומאחר וחשב שהצלחה זו היא עניין סגולי, מינה את יוסף בתחילה להיות עוזרו האישי כדי שגם במעשיו תהיה הצלחה, ולאחר מכן הפקיד את יוסף על כל ביתו, כדי שכל הבית יתברך ממעשה ידיו. ואכן מאז הופקד הבית בידי יוסף, חלה הברכה בבית פוטיפר המצרי כפי שכתוב (בראשית לט, ה) "וַיְבָרֶךְ ה' אֶת בֵּית הַמִּצְרִי בְּגַלַל יוֹסֵף, וַיְהִי בִּרְכַּת ה' בְּכָל אֲשֶׁר יֶשׁ לוֹ בַּבַּיִת וּבַשָּׂדֶה".

תפקידם של העוברים

בנביא (מלכים א) מסופר בהרחבה רבה על דמותו של אחאב מלך ישראל, בתקופתו עצר אליהו הנביא את מטר השמיים למשך שלוש שנים, ובשנים אלו ישב אליהו הנביא במערה בנחל כרית ושתה מים מנחל שנברא לו. ומנין היה לו מזון? בנביא מסופר (מלכים א, יז, ו) "וְהָעֹרְבִים מְבִיאִים לוֹ לֶחֶם וּבָשָׂר בַּבֹּקֶר וְלֶחֶם וּבָשָׂר בָּעָרֶב וּמִן הַנַּחַל יִשְׁתֶּה", מזון זה הגיע על ידי העורבים ישירות מבית מטבחו של אחאב, היישר למקום מסתורו של אליהו הנביא.

המקובלים מוסיפים לבאר, שבעורבים אלו התגלגלו נשמות של אנשי שבט שמעון, שהם העשרים וארבע אלף אנשי השבט שלא מיחו בנשיא השבט שחטא בבנות מדין והם היו אלו שמתו במגיפה על דבר בנות פעור, בטרם הכניסה לארץ. כתוצאה מחטאם נהרגו עשרים וארבעה אלף איש במגפה, עד שהיא נעצרה בזכות פנחס שכידוע הוא אליהו. וכעת אותם העורבים שהם נשמות אנשי שבט שמעון, דאגו לפרנסת אליהו הנביא הוא פנחס.

הגמרא דנה (חולין ד ע"ב, ה ע"א) כיצד אכל יהושפט מלך יהודה שהיה צדיק מזבחיו של אחאב כמסופר בנביא (מלכים א, יז), וכן כיצד אכל אליהו הנביא מבית מטבחו של אחאב, הרי אחאב היה עובד עבודה זרה וממילא ביתו לא היה כשר? והגמרא משיבה שהאחראי על בית אחאב היה 'עובדיה הנביא', והוא דאג שכל האוכל יהיה כשר למהדרין. לכן לא נמנע אליהו הנביא מלאכול מבית מטבחו של אחאב, בהכשר עובדיה הנביא. אמנם למסקנת הגמרא ההיתר לאכול על פי העורבים, היה על פי ציווי ה' שאמר לאליהו הנביא, (מלכים א, יז, ד) "וְאֶת הָעֹרְבִים צִוִּיתִי לְכַלְכְּלֶךָ שָׁם"

מדוע לא נתברך אחאב

והנה מספרת הגמרא (סנהדרין לט ע"ב) שפעם אחת הטיח המלך אחאב דברים קשים בעובדיה הנביא וכך אמר לו: עובדיה אתה אינך צדיק כמו שזה נראה. ומנין הגעתי למסקנה זו? משום שקופת האוצר שלי בגירעון, והרי אתה מנהל את כל ענייני הבית, ואם כן מדוע לא שורה הברכה במעשה ידיך כשם ששרתה הברכה במעשיו של יוסף הצדיק בבית פוטיפר, וכשם ששרתה הברכה במעשיו של יעקב אבינו כאשר ניהל את ביתו של לבן? (וכפי שלבן הודה על כך בעצמו (בראשית ל, כז) "נִחַשְׁתִּי וַיְבָרְכַנִי ה' בִּגְלָלֶךָ" שעד בואו של יעקב אבינו לא היה ללבן בנים, ומאז שבא יעקב נתברך לבן גם בבנים בנוסף לבנותיו). אומרת הגמרא: יצתה בת קול ואמרה: (מלכים א, יח, ג) "וְעֹבַדְיָהוּ הָיָה יָרֵא אֶת ה' מְאֹד" אבל ביתו של אחאב אינו מזומן לברכה. על דברי הגמרא אלו שואל ה'זרע שמשון' (וישב אות יב), הרי עובדיה היה נביא וקדוש, ומה נשתנה ביתו של אחאב לרעה, יותר מבית לבן ופוטיפר? ומבאר ה'זרע שמשון' שישנו הבדל מהותי בין המקרים, לבן ופוטיפר הפקידו את כל רכושם בידי יעקב ויוסף שינהלו אותו כפי ראות עיניהם, ומכיון שמסרו את רכושם לצדיקים, נחשבו הצדיקים כבעלי הרכוש, וממילא נתברך רכושם אף על פי שהם עצמם היו רשעים. אך אצל אחאב אף על פי שנתן לעובדיה לנהל את ביתו, לא הוציא את שמו מרכושו ומכיון שלא הוציא את שמו מרכושו, לא יכלה הברכה לחול על מעשיו של עובדיה בבית אחאב.

חדש!!! הושלמה הסידרה 'מעבר לסגולה'
יצא לאור חלק ב'
הכמות מוגבלת – כל הקודם זוכה
ניתן להשיג בחנויות המובחרות
או ב'הידברות' 073-222-1250

בא אומר

בראשות הגאון רבי יגאל כהן שליט"א

לאשת החיל

אזמרה

הרב גודלבסקי שליט"א ממשיל משל על גנב ששבר חלון אחד בביתנו, לא ניתן לו לשבור גם את יתר החלונות בבית, נכון? מספיק שחלון אחד נשבר. ובטח שלא ניתן לגנב פטיש ונאמר לו "תמשיך לשבור, תמשיך... בכל מקרה נשבר חלון אחד אז כבר תשבור את כולם".

כך המלחמה מול היצר הרע – אם נכנענו ועשינו מעשה לא טוב לא ניתן לכל שאר המעשים להיגרר אחריו. אלא נעצור ונמשיך בטוב.

אם צעקנו על הילד, או כעסנו שלא במקום, אם התעלמנו מהבעל או לא כיבדנו מספיק – הגיע הזמן לעצור את שבירת החלונות ולשמר את מה שנשאר. לייקר ולשמור על הטוב שקיים ולהמשיך בדרך טובה יותר... לא להיכנע ליצר הרע שאומר לנו "יאללה לא נורא, אם כבר חטאת בזה אז מה זה משנה אם תעשי גם כך.." או "נו, כבר צעקת עליו היום אז עוד קצת עצבים לא יזיקו לו, גם ככה את אמא גרועה", "בכל מקרה אתמול הלכת עם חצאית קצרה יותר מהרגיל, אז מה יקרה אם תקצרי עוד קצת"...

וישנן עוד דוגמאות רבות שעוברות על כל אחת ביומיום.

העצבות לאחר מעשה לא טוב היא הפטיש הגדול שממשיך לשבור חלונות. כשנכנסים למרה שחורה ומלקים את עצמנו על מעשי העבר, מהר מאוד מגיעים לעצבות ההורסת כל חלקה טובה ולא מקדמת לשום מקום אלא רק ממשיכה לשבור עוד ועוד חלונות...

אז איך מתמודדים? הפוך על הפוך.

בתורת רפ"ב בליקוטי מוהר"ן רבי נחמן מברסלב מעניק לנו מתנה ענקית "אזמרה לאלוקי בעודי" (תהילים ק"ד) - בעוד שלי אזמר לקב"ה.

כשאנו מוצאות בעצמנו "עוד" בבחינת "עוד מעט ואין רשע",

בנקודות הטובות שבנו נפאר את השם יתברך.

חובה על כל אחת מהנשים לאתר נקודות טובות בעצמה וברגע שהיצר מנסה לתעתע ולומר "הנה את לא שווה, אל תשחקי אותה צדיקה" - אז ננפנף לו ב"עוד" שלנו, בעובדה שכל מעשה קטן וכל משיכה קטנה מעולם הזה לעבר בורא העולם היא ענקית לבלי שיעור ומשמחת את השם יותר ממעשים גדולים של תנאים קדושים בדורות הקודמים.

הם לא רצו לעבור את הדור שלנו כשראו את הניסיונות שיהיו בעקבתא דמשיחא. ודווקא אותך, כן אותך.

בחרו במיוחד להיות כאן, לכן מוכרח שקיימים בך הכוחות להתמודד עם הניסיונות הקשים שבדור הזה.

ההסתר פנים שכל כך קשה לנצח, החושך המתגבר על כל פיסת אור ומנסה לפתות אותנו שוב ושוב להתמכר להבלי העולם הזה.

בדיוק את, נשמה יקרה, שנבחרת בפינצטה להיות בשליחות של הדור הזה – שכל מעשה טוב שנעשה בו הוא יקר שביקרים.

כל מחשבה של התחזקות, כל מעשה של התקרבות לקב"ה ולמצוותיו – גורם לשמחה גדולה בשמיים ומקרב את הגאולה האמיתית.

הנקודות הטובות מביאות את האדם לשמחה, שהוא כן שווה, שמעשיו כן פועלים ומשמחים את בורא העולם הגדול.

כמה שאנו קטנות ומעשינו פשוטים זה עוד יותר משמח את השם, ככל שהמעשים קטנים יותר הם נטולי גאווה ונקיים מפסולת זרה, אך ורק קודש להשם. גדולתו של הקב"ה מתפארת דווקא בבריות הפשוטות, דווקא בנו הקטנות שמתגברות כנגד כל העולם ועושות עוד טיפה למען הקדושה.

מתחזקות במצוות חסד עם אנשי ביתנו, בצניעות כנגד האופנה ה"פופולרית", בגידול ילדנו על ברכי התורה הקדושה, באמירת תודה להשם ושמחה במה שיש. כל מעשה קטן מצידנו הוא יקר מאוד בעיניו יתברך. התורה שלנו היא המרפא האמיתי והיחיד לגוף ולנפש! רק מי שטעם יכול להעיד!

סיפור לשבת

אתה החתן!!!

רחמים ואבישי היו צמד חמד בישיבה המפוארת בה למדו, ובגלל גילם המבוגר יחסית הם הוגדרו כ'מעוכבי שידוך'. רחמים נפגש כמה פעמים עם בנות מבתים טובים אך לא מצא עמן שפה משותפת. אבישי הביישן חשש מתקופת השידוכין ואמר שאינו רוצה להתחתן לפני רחמים חברו הטוב.

יום אחד הגיעה הצעה לרחמים להיפגש עם העלמה שושנה, בתו של רב חשוב מאחד מיישובי הדרום, והפגישה אכן עלתה יפה. השניים מצאו שפה משותפת, והשיחה קלחה בשטף, בנינוחות ובעדינות. בפגישה השלישית כבר היה ברור לשניהם שהכיוון הוא חתונה.

ליל החתונה, השעה שמונה בערב, האולם מלא. החופה נקבעה לשמונה וחצי... הכלה ישבה על הכסא המלכותי, לבושה בשמלת כלה צחורה. ברבע לתשע כולם כבר היו באולם: הרבנים, בחורי הישיבה, המשפחה המורחבת... כולם היו, חוץ מהחתן...

בשעה רבע לעשר כולם כבר היו ממש מודאגים, היה זה בתקופה שטלפונים סלולריים היו לעשירים בלבד. ראש הישיבה והמשגיח ירדו למשרדי האולם והחלו בקריאת פרקי תהלים. לפתע נכנס שליח חבוש קסדה ובידו מעטפה עבור ראש הישיבה. הרב פתח את המעטפה בנוכחות ההורים המודאגים, שלף ממנה דף שורות מקופל, ספוג בדמעות, ובו נכתב בכתב ידו הרועדת של החתן:

"לכבוד הרב, ראש הישיבה. אינני יודע איך להביע במילים את סערת רגשותי... ביממה האחרונה אני סובל מאי שקט נורא, בלבול וחששות. פתאום הרגשתי ששושנה אינה הזיווג שלי, בהתחלה דחיתי את כל אותן מחשבות בטענה שזה מעצת היצר הרע, אולם כאשר הלכתי לנוח בצהרים ראיתי את סבתא שולה הצדיקה, ע"ה, שבאה אלי בחלום, מוארת באור גדול ואומרת לי: "היום זה לא יום חתונתך... זהו יום חתונתו של מישהו אחר..."

קפצתי מהמיטה כנשוך נחש ורצתי בכל כוחי לכותל המערבי. עכשיו אני כאן יושב במקום הקדוש ובוכה ללא הפסקה. צר לי על כל העוול שאני עושה לכלה, אבל אם אתחתן אִתה, יהיה זה עוול גדול יותר... עדיף בכי רגעי מסבל ממושך...

סליחה מהכלה ומכולם... רחמים."

שני הרבנים ההמומים ביקשו לקרוא לכלה. ראש הישיבה הקריא לה את המכתב, ואז אמר: "שושנה היקרה, הסכיתי, אנחנו יהודים מאמינים שהכל משמים, ו'אין אדם נוקף אצבעו מלמטה אם לא מכריזים על כך מלמעלה'. ללא ספק, רחמים אינו החתן שלך. את עומדת כרגע בפני נסיון קשה ועצום, שכולו ביטוי של רצון ה' ית', וספק אם יש כלה בעולם שחוותה "חוויה כזו". אני מכיר את רחמים, ולבו טהור. אבל אני רוצה להציע לך הצעה שתזכה אותך בחיי אושר עד אין קץ".

שושנה הדומעת זקפה ראשה ופתחה עיניים מופתעות.

"יש לי חתן בשבילך, עטור במעלות נפלאות. צדיק, עדין נפש, למדן עצום, מתמיד... הוא בדיוק הטיפוס שלך, בדיוק מה שחיפשת ומצאת אצל רחמים, שיהיה בריא. אין לי כל ספק, שאם תסכימי להשתדך עמו כאן ועכשיו במשרד, נשמח כאן כולנו הלילה בליל נישואיך, ואני מעמיד את כל התורה שלי ואת כל מעשי הטובים להצלחתכם".

פנינים מהפרשה

בפרשה מסופר על אחיו של יוסף שמקנאים בו, במיוחד אחר שמספר להם את חלומותיו.

עוד לפני כן כשמחפש אותם ניגש אליו איש ששואל את מי הוא מחפש, **"וַיִּמְצָאֵהוּ אִישׁ וְהִנֵּה תֹּעֶה בַּשָּׂדֶה וַיִּשְׁאָלֵהוּ הָאִישׁ לֵאמֹר מָה תְּבַקֵּשׁ"** (לז, טו). יוסף אומר לו "את אחי אנכי מבקש", אותו האיש שומע ואומר לו לאיזה כיוון הם הלכו.

מי הוא אותו האיש? מפרש רש"י: זה גבריאל (תנחומא וישב ב.) שנאמר והאיש גבריאל" (דניאל ט, יא).

לעומת זאת בפרשה הקודמת פרשת וישלח, יעקב נתקל עם המלאך שנאמר **"וַיִּוָּתֵר יַעֲקֹב לְבַדּוֹ וַיֵּאָבֵק אִישׁ עִמּוֹ עַד עֲלוֹת הַשָּׁחַר"** (לב, כה) ושם ביאר רש"י ופירשו רז"ל שהוא שרו של עשו" (ב"ר עז, ג.) לכאורה יש סתירה ברש"י, אם כן מי הוא האיש האמור בתורה בלי שמוזכר שמו, המלאך של היצר הרע או המלאך גבריאל?

אלא רש"י מבאר את הכול לפי הקשר העניין, אצל יעקב בסוף המאבק בעלות השחר הוא מבקש ברכה מהמלאך והוא לא נותן לו, בטענה שהוא ממהר, ואפילו שניה אחת לומר "תהיה מבורך" אין לו זמן, אומר רש"י זה לא יכול להיות מלאך טוב זה רק הסמל של היצר הרע ולכן הוא מפרש שזהו שרו של עשיו.

אבל אצל יוסף שבא אליו האיש ומתנדב לעזור לו זהו רק יכול להיות מלאך טוב ולכן רש"י אמר שהוא אינו אלא גבריאל.

נמצאנו למדים שאדם מוגדר על פי מעשיו, אם עושה חסד עם השני ומעניק לו הוא בחינת המלאך גבריאל, אך אם לא אכפת לו מחברו ולא יכול לתת לו מילה טובה או ברכה סימן שהוא בחינת האיש שנאמר במקרה של המאבק של יעקב.

ועל ידי שיפור מעשינו נתקרב לבוראנו ובכך נקרב משיח צדקנו במהרה בימינו, כי"ר.

(הרב יוסף דהן הי"ו)

המשך סיפור לשבת

היו אלו כפות ידיה של ההשגחה העליונה שהניעו את ראשה של הכלה השבורה להשיב בחיוב.
הרב ביקש לקרוא מיד לאבישי, והוא הגיע למשרד מתנשף. הוא קרא את מכתבו של החברותא שלו, שלא הגיע לחופה, ואמר: "אני המום, כבוד הרב, חשתי שרחמים מרוגש, אבל לא העליתי בדעתי בחלום הכי שחור שלי שלא תהיה כאן הלילה חתונה..."
"אבישי", לחש הרב, "הלילה תהיה כאן חתונה... ואתה יקירי, אתה תהיה החתן!!!".
משקפיו של אבישי כמעט ונפלו. "אני החתן! אינני מכיר כלל את הכלה ולא את הוריה, לא היו אירוסין... איך אפשר?"
הרב התחנן: אבישי, תלמידי האהוב, אנא ממך, קבל על עצמך עכשיו עול מלכות שמים, ותסכים להתחתן. אם רק תגיד "כן", הכלה תכנס לכאן. שוחחו ביניכם עשר דקות, ואני מניח מולך את כל העולם הבא שלי שאתם שידוך מן השמים. אני בדקתי ומכיר את כל מעלותיה של הכלה ואין לי ספק שאתם מתאימים... אתה עושה כאן חסד של אמת, ואם יש בי תורה וזכות אבות, אני מעמיד אותם עכשיו להצלחת הזיווג שלכם..."
אותן כפות ידיים של ההשגחה העליונה שהניעו את ראשה של הכלה, הניעו גם את ראשו של אבישי, 'החתן התורן', להשיב בחיוב. אותה השגחה עליונה דאגה גם שהוריו של אבישי יהיו נוכחים באולם, שכן אבישי ורחמים היו חברים בלב ובנפש עוד מילדות. שיחת השידוך בין אבישי לשושנה נמשכה עשר דקות, ובס"ד הכל עלה יפה.
בשעה אחת עשרה שבר אבישי החתן את הכוס והשמחה היתה גדולה. כיום לזוג המאושר יש ששה ילדים, וכנראה שזה מה שההשגחה העליונה היתה צריכה לעשות כדי שאבישי הביישן יזכה להתחתן.
(עושה שלום)

נר תמיד לע"נ ר' מנשה בן רחל ז"ל ולע"נ שושנה מהין בת זיוה ע"ה

בתרומה של 250 ש"ח אתם שותפים בהפצת העלון ב:20,000 עותקים